

opmærksom paa, at Bestemmelsen om fri Bolig savnes, hvilket er foranlediget derved, at den Forstander, som hidtil har været ansat ved Døvstummeinstituttet, alligevel har haft Ret til fri Bolig, da det i Loven af 12te Januar 1858 er bestemt, at den nuværende Forstander vedbliver som personligt Tillæg at beholde, hvad der gaaer udover den Løn, som deri er fastsat for hans Embede. Da denne Forstander nu imidlertid er traadt fra, og der er Tale om en ny, vil denne ikke af den Grund kunne vedblive at beholde fri Bolig, og naar en saadan skal komme ham tilgode, maa altsaa en Bestemmelse i den Retning indsættes i Loven. Da Forstanderens Nærværelse udfordres paa Institutet, og da der er indrettet Bolig til ham der, har Udvalget ikke fundet Grund til at unddrage ham den, og det finder derfor ikke nogen Betænkelighed ved at tiltræde den ærede Ministers Forslag. — Til § 33 er der under Nr. 20 stillet et Forslag, der blot er en Redaktionsforandring. Trede Medlemmer ville nemlig see, at Litra a og b i denne Paragraph, der bestemme Lønningen for Anden- og Trebielærer, ere fuldstændig ordblivende, og det synes derfor forunderligt at opføre disse to Lønninger særskilte, hver under sit Litra, især naar man seer hen til, at Fjerde- og Femtelærer ere slaaede sammen under Litra c. Det er derfor forekommet Udvalget naturligt, at Anden- og Trebielærer ogsaa slaaes sammen under et Litra. — Forslaget under Nr. 21 til § 35 gaaer ud paa at nedsætte den Termin, som er fastsat for en Revision af nærværende Lov med 1 Aar. Det er nemlig gennemgaaende i alle vore Lønningslove, at en Revision skal indtræde efter 5 Aars Forløb, men efter det her foreliggende Udkast vilde Terminen for nærværende Lov blive 6 Aar. Udvalget har imidlertid ikke kunnet see nogen Grund hertil, og det er for at bringe Overensstemmelse tilveie i dette Punkt mellem denne og de øvrige Lønningslove, at Forslaget under Nr. 21 er stillet. — Forslaget under Nr. 22 til § 35 gaaer blot ud paa at forandre Ordet „ved“ til Ordet „inden“. Der staaer nemlig i Paragraphen: „Denne Lov underkastes en almindelig Revision ved Udløbet af Finantsaaret“, men det forekommer Udvalget, at man ikke skal binde

sig til netop at vente saalænge, og derfor foreslaaer man at sætte „inden Udløbet af Finantsaaret“, thi man er da ikke nødt til at vente saalænge, forsaavidt der skulde være Grunde, som gjorde det ønskeligt, at Revisionen blev foretaget tidligere. — Forslaget under Nr. 23 gaaer ud paa en Tilføining til § 35. Der staaer i alle vore Lønningslove ligesom i denne, at Loven skal underkastes en almindelig Revision efter 5 Aars Forløb, men der findes ikke nogen Bestemmelse om, hvad der skal skee, forsaavidt denne Revision ikke fører til noget Resultat. Dersom begge Thing, eller dersom Regjeringen og Rigsdagen ikke blive enige om en ny Lov, fører Revisionen ikke til Noget, og den gamle Lov vil da fremdeles blive staaende; men i saa Fald kan der opkastes det Spørgsmaal, om Lovens Førdring angaaende en Revision inden det og det Aar derved er skeet Tylbest, samt om der da i Fremtiden oftere skal forsøges en saadan. Man kunde ogsaa vende Spørgsmaalet om og sige: Skal der hvert følgende Aar gjøres et nyt Forsøg paa en Revision, indtil man bliver enig om at give en ny Lov? Udvalget har meent, det var ønskeligt at fastsætte en Bestemmelse herom, og forsaavidt Rigsdagen og Regjeringen billige denne, vil den derefter ogsaa kunne gaae over i andre Lønningslove, saaledes at man da i et saadant Tilfælde for Fremtiden vil have en bestemt Regel at gaae efter. Udvalget foreslaaer nemlig, at forsaavidt den Revision, der er foreskrevet, ikke fører til Enighed mellem Regjeringen og Rigsdagen, altsaa ikke fører til en ny Lov, skal den ældre Lov, som da fremdeles vedbliver at bestaae, underkastes en fornyet Revision inden Udløbet af hvert følgende Tidsrum af 5 Aar, saalænge indtil Revisionen fremkalder en anden Lov. — Forslaget under Nr. 24 gaaer ud paa at udstyre det sidste Punktum af § 35. Jeg antager, at denne Sætning er gaaet over i Loven, fordi man ikke har lagt Mærke til, at der med Hensyn til det Spørgsmaal, som denne Bestemmelse vedrører, er truffet en anden Overenskomst mellem Rigsdagens to Thing. Man har i nogle Aar i Rigsdagen troet at kunne komme ud over den Bestemmelse, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, ved at